

Kwikstaart

Kwikstaart

Melles verhaal over vreemde vogels, een groot geheim en het taoïsme

Marieke Nijmanning

ISBN 9789492210531
NUR 200

© 2020 – UITGEVERIJ XSEBRA BV
Illustraties: Marieke Nijmanning
Lay out & DTP: Sara van Leeuwen

www.nijmanning.nl
marieke@nijmanning.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van XSEBRA BV.

Info@xsebra.nl

Kwikstaart

Melles verhaal over vreemde vogels, een groot geheim en het taoïsme

Marieke Nijmanning

UITGEVERIJ XSEBRA BV

Inhoud

1.	Lapzwanserij	9
2.	Rikkelik, Retteketed	27
	<i>Vogel Peng en de Oude Meester</i>	41
3.	Niet doen	47
	<i>Als een musje</i>	64
4.	Dit en dat	71
	<i>De wiebelige rondreis</i>	83
5.	Thee met Te en koekjes	91
	<i>Blaaskaken en buitenbeentjes</i>	104
6.	De heksendans	111
	<i>Het meisje en de magiër</i>	124
7.	Boehoe!	133

1. Lapzwanserij

Waarom moet hij eigenlijk überhaupt naar school?

Dat Melle nooit huiswerk wil maken weet hij allang. En dat hij geen zin heeft om dat werkstuk te schrijven, dat heeft hij ook al een poosje in de smiezen. Maar de laatste dagen ziet Melle het nut van school sowieso niet in. Leert hij niet veel meer van hun eigen vogelpark? Melle vindt van wel. Daarbij wil hij later toch kunstenaar worden. En leer je dat op school? Melle vindt van niet. Met een mopperhoofd loopt hij naar het Bamboebos. Daar hoopt hij Boris te vinden, want tegen Boris kun je goed mopperen. Charlie vliegt met Melle mee.

‘Dag, knul,’ zegt Boris, die inderdaad bamboebladeren aan het kappen is.

Boris is een sterke man. Officieel is hij Hoofd Florabeheer van Vogelpark Kwikstaart, alles met bomen en planten dus. Maar hij is ook goed in luisteren zonder iets terug te zeggen en dat vindt Melle het beste soort luisteren.

‘Knul? Ik ben al tien, bijna elf,’ zegt Melle verontwaardigd.

‘Dag, Melle,’ zegt Boris.

‘Dag, Boris,’ zegt Melle.

De moeder van Melle is directeur van het vogelpark en Melles vader is daar dierenarts. Met z’n drieën wonen ze op hun park in Villa Kaketoe, zo heet hun huis. Melle is daar geboren.

‘Ik vind school stom. Het slaat helemaal nergens op.’

Boris knikt en Charlie strijkt neer. Melle gaat op de grond zitten, tegen het bamboeklimrek aan. Charlie waggelt naar hem toe en gaat tegen hem aan liggen. Charlie is een nijlgans.

Naast de gewone dierenartspraktijk beheert Melles vader ook een vogelopvang. Zieke, gewonde en te jonge vogels worden wekelijks binnengebracht. En soms mag Melle er eentje onder zijn hoede nemen. Melle vermoedt dat het als troost dient, want hij mag geen hond of poes van zijn ouders en dat is nou precies wat hij het liefste zou willen, een hond of een poes. Maar vogels houden niet van honden en ook niet van poezen, dus honden en poezen zijn niet welkom op Vogelpark Kwikstaart. En daarom krijgt Melle soms een troetelprijs, zoals Charlie. Twee maanden terug werd hij binnengebracht door de dierenambulance. Eerst dacht Melle dat het een eendje was, zo klein, maar Roef (zo heet Melles vader) zag al snel dat het om een nijlgans ging. Melle vond Charlie meteen geweldig. Te geweldig om nog langer als troetelprijs beschouwd te worden.

‘En omdat Charlie nu zo klierig doet, moet ik apart met hem lopen. Ik heb ook nooit tijd voor mezelf. Waarom mag ik van niemand tekenen?’ Het liefst van alles wat Melle doet is tekenen en schilderen. Meestal malle dieren die niet bestaan of maar ten dele bestaan. Iedereen vindt dat Melle het goed kan, maar niemand zorgt ervoor dat hij er meer tijd voor krijgt. Op school is hij gevraagd om schilderijen van hem te verkopen op de fancy fair. Aan het einde van ieder schooljaar houden ze altijd een inzamelingsmarkt om geld op te halen voor een goed doel. Dit jaar is dat goede doel de vogelopvang van Kwikstaart. Dat had Melle zelf voorgesteld toen de meester vroeg of iemand nog een goed doel kende. De juf vroeg de week daarna Melle om zijn kunsten. Ze zei: ‘Omdat ik jouw creatieve werk altijd zo goed vind.’ Weigeren kon hij natuurlijk niet. En als hij die schilderijen nou op school mocht maken, dan was het allemaal prima geweest. Maar nee, daar is natuurlijk geen tijd voor, dat moet thuis gebeuren, nog meer huiswerk dus. Kortom, Melle heeft tijd tekort. Hij moet nog steeds rekenen op school, thuis klusjes doen, in opdracht schilderen en rondjes lopen met zijn dieren.

‘Hoezo is Charlie klierig?’ vraagt Boris.

‘Hij grijpt Wladimir. Stort zich zo vanuit de lucht op hem.’

Hangmattenplek

Rimboe

- tropische vogels
- klimparadijs met:
 - boomhutten
 - hangbruggen
 - klimbomen

Trollengrot

- ontdekkings-
tocht

Konijnenheuvel

- alleen
naar kijken
- ook watervogels

Bamboeëbos

- speeltuin

Villa Kaketoë

- kantoor & privé

Vlindertuin

- orangerie
- rust

Wonderkamer

- restaurant
- Griezelen

Kuuroord

- voor dieren
- rondleiding
14.00 & 15.00

WC Kassa

P

KWIKSTAART

Boris schudt zijn hoofd. Wladimir is een konijn, een lichtbruine Vlaamse reus, om precies te zijn. Hij leefde eerst met alle andere konijnen op de konijnenheuvel, totdat hij ruzie kreeg en gewond raakte. Wekenlang maakte Melle de wonden van Wladimir schoon. Het zag er niet goed uit, maar Melle hield vol. En Wladimir ook. Het was een wonder dat hij uiteindelijk opknapte. Maar sindsdien woont Wladimir dus in een hok. Dat hok heeft een buitenren, maar toch. Melle vindt het zielig en nu loopt hij elke dag met Wladimir een rondje door het park, aan een tuigje. Eerst samen met Charlie, maar nu dus niet meer, want Charlie zit in de puberteit.

'Ja, ja,' zegt Melle tegen zijn puberende nijlgans.

Charlie duwt zijn snavel tegen Melles been en kijkt daarna vragend op. Hij wil graag bij Melle op schoot. Melle pakt hem op, schuift zelf onderuit en zet Charlie op zijn borst. Charlie gaat meteen liggen. Melle aait hem onder zijn vleugels, daar wordt Charlie poeslief van. Die vleugels zijn zwart-wit, met daaroverheen een laag bruine veren. Als Charlie zijn beide vleugels uit zou slaan, dan zou dat bijna anderhalve meter vleugels zijn, maar nu houdt hij ze keurig opgevouwen met net genoeg ruimte ertussen om geaaid te worden. Dan duwt hij zijn koppie tussen het haar van Melle en gaat slapen. Zo eindigt hun routine altijd. Wanneer Melle van school komt, zet hij zijn spullen thuis neer en gaat dan direct naar buiten. Bij de vijver klikklakt Melle met zijn tong en Charlie vliegt dan naar Melle toe. Vervolgens lopen ze de route precies zoals Melle tekende op de plattegrond van het park. Melle vond het maar een duffe tekening, maar zijn ouders vonden het prachtig. Al denkt Melle dat het ook om geldbesparing ging, zo hoefden ze geen duur ontwerpbureau in te schakelen. Bezoekers krijgen een kopie van Melles tekening mee als routebeschrijving wanneer ze een kaartje kopen.

Vanuit Villa Kaketoe lopen Melle en Charlie gewoonlijk langs de hokken van de vogelopvang en de dierenartspraktijk van Roef. Charlie blijft altijd kijken bij de herstellende of jonge vogels. Als Melle al langs de entree van het park is gelopen en op het terras van de Wonderkamer staat, vliegt Charlie snel naar Melle toe. Vervolgens lopen ze samen langs de rand van het park en komen ze uit bij de Rimboe.

Daarbinnen zijn de ara's en de kaketoes. Ook is het een klimparadijs voor kinderen met hangbruggen, klimbomen en boomhutten. Er moet namelijk van allerlei leuks te doen zijn op het park, anders komen de mensen niet en komt er dus geen geld binnen. Vroeger vond Melle alle speeldingen geweldig. Vriendjes wilden altijd bij hem spelen. Maar de laatste tijd heeft Melle daar een beetje genoeg van. Want komen zijn klasgenoten nou voor Melle of voor het park?

Charlie mag niet naar binnen in de Rimboe, dus gaan ze over een bruggetje. Op dat stuk bevindt zich Orangerie de Vlindertuin, daar mag Charlie zelfs niet bij in de buurt komen, want dan probeert hij vlinders te vangen door het glas heen en daar worden vlinders onrustig van. Ze lopen langs de ingang van de Trolgrotten. Die bevinden zich onder de konijnenheuvel. Het zijn nepgrotten met neptrollen, voor de jongste bezoekers. Melle is er in tijden niet geweest. Hij loopt over het volgende bruggetje en komt dan bij het Bamboebos. Dat is ook de grote buitenspeeltuin. Alle klim-, schommel-, draai- en glijdingen zijn er van bamboe gemaakt. Door Boris.

Melle hangt nog steeds tegen het bamboeklimrek aan, met Charlie. Het voelt lief, zo'n koppie in je nek. In het begin was alles snoezig aan Charlie, zo'n klein bolletje dat zich in je haar nestelde of in je capuchon, samen in bad gaan, samen tv-kijken. Nu is Charlie enorm geworden. Nog steeds is hij reuzelief voor Melle en soms kijken ze nog steeds samen tv, al moet Melle dan moeite doen om over hem heen te kijken. En Charlie flatst steeds groter op Melles sweater. Al met al is het dus tijd voor Charlie om uit te vliegen.

Eerst vloog hij helemaal niet, waarom zou hij ook? Hij was tenslotte het liefst bij Melle. Maar Melle deed het hem voor. Met zijn armen klappend en wiekend rende hij de paden van het park op en neer. Melles moeder, ze heet Bibi, geloofde niet dat het zou werken, maar dat deed het dus wel. Net zo goed als Melle hem zwemmen leerde. Nou ja, Charlie kon al zwemmen, maar hij durfde niet alleen.

Wekenlang stond Melle een paar keer per dag tot aan zijn knieën in de vijver rondom de konijnenheuvel. Charlie zwom dan om hem heen en tussen zijn benen door, totdat hij uiteindelijk alleen durfde. Charlie slaapt nu niet meer bij Melle op zijn kamer, maar gewoon bij de andere watervogels in en rondom de vijver.

'Misschien stop ik wel gewoon met school.'

Boris zegt niets. Melle weet ook wel dat Boris weet dat Melle weet dat zoiets helemaal niet kan. Leerplicht, ouders, noem maar op. Toch droomt Melle ervan. Bijna valt hij net als Charlie in slaap. Maar ineens zit Melle rechtop, hij herinnert zich het geschiedenisproefwerk van morgen. Hij zet Charlie op de grond, staat op en begint te lopen.

'Tot zo,' zegt Melle tegen Boris.

'Tot straks, jongen.'

Melle zet Charlie af bij de brug van de konijnenheuvel. Hij zwemt weg. Melle gaat naar zijn kamer om zijn geschiedenisboek te pakken en loopt dan naar het hok van Wladimir. Het hok is tegen hun huis aan gebouwd. Dat ging makkelijk, want Villa Kaketoe is een houten huis. Dus gewoon wat timmeren en klaar is Kees, of in dit geval was dat Boris. Melle legt zijn boek even op het hok en pakt Wladimir. Wladimir is al gewend om het tuigje aan te krijgen en laat dat braaf toe. Wladimir is zacht, groot en lief. Melle geeft hem een dikke zoen boven op zijn snoet en zet hem op de grond. Dan pakt Melle zijn geschiedenisboek van het hok en valt er zomaar een briefje uit.

Er staan een paar regels op en een tekeningetje. Hij leest het een paar keer. Van wie is dit? En waar slaat het op? Vindt diegene dat Melle te veel praat en niets weet? Heeft iemand hem horen klagen tegen Boris? Of slaat het op zijn juf en meester? Dat die eigenlijk niets weten en beter hun mond kunnen houden? Dat laatste zou wel tof zijn.

Zij die weten spreken niet.
Zij die spreken weten niet.

Melle loopt met Wladimir over de twee bruggetjes, naar de Rimboe. Daar ziet hij Trudy. Zij is Hoofd Faunabeheer van Kwikstaart, alles met dieren dus. Daar waar Boris goed is in luisteren, is Trudy goed in raadsels.

‘Kijk, er zat een briefje in mijn boek, weet jij wie dat erin heeft gestopt?’

Trudy pakt het briefje en kijkt ernaar.

‘Curieus, maar nee, geen idee,’ zegt ze.

‘Wat denk jij dat het betekent?’ vraagt Melle.

‘Ik denk dat ze bedoelen dat mensen die veel praten meestal niets weten. En dat mensen die zwijgen juist de meest wijze mensen zijn,’ antwoordt Trudy.

‘Ze? Denk je dat het briefje van meerdere mensen komt?’

‘Nee, joh, ik heb geen idee.’

Melle gaat even zitten op een bankje. Wladimir snuffelt wat rond. De vogels in de Rimboe zijn gewend aan Melle met zijn konijn, ze vallen Wladimir niet lastig. Wel komt Kiki aanvliegen. Zij daalt neer op Melles schouder. Kiki is een witte kaketoer.

Kiki werd drie jaar terug binnengebracht, omdat ze zomaar ergens in een boom zat. Roef meldde haar bij iedere instantie aan. Hij verwachtte dat ze snel door haar eigenaar zou worden opgehaald. Want dat ze van iemand was geweest was wel duidelijk, zo tam als ze is. Maar niemand kwam voor haar. Melle is daar blij om, want Kiki heeft het nu vast beter dan daarvoor.

Nu leeft zij in een immense ruimte met andere vogels, waaronder meer kaketoes en ook ara's. En Kiki is dol op zowel Trudy als Melle. Ze maakt vrolijke geluidjes en danst op Melles schouder, ze vouwt haar kuif helemaal uit. Het is een prachtige gele kuif, die ze altijd uitwaaiert als ze blij is.

Normaal aait Melle Kiki onder haar vleugels en in haar nek, maar nu heeft hij het te druk. Hij doorzoekt zijn boek op meer briefjes en zowaar vindt hij een grote. Deze was er niet uit gevallen omdat het er stevig in was geduwd. Maar door wie? En wat een vreemde tekst. Over lapzwansen en luizen die wonen tussen de billen van een zwijn.

'Hé, Trudy, ik heb er nog een gevonden.'

Trudy hoort hem niet, ze vult verderop de voederbakken van de vogels. Melle weet zeker dat er geen briefjes in zijn boek zaten toen hij er vandaag mee uit school kwam. Dus iemand heeft het er op zijn eigen park in gestopt.

Het is vandaag donderdag, dus weinig bezoekers. Kwikstaart is van woensdag tot en met zondag open, maar alleen op woensdagmiddag en in het weekend is het er druk. Nou ja, 'druk'... Zo goed loopt het park nou ook weer niet. Maar wel drukker dan op die andere dagen, zoals op donderdag. Melle kijkt om zich heen, hij probeert zich te herinneren wie hij tegenkwam tijdens zijn rondje met Charlie. Een paar abonenthouders. Zoals die man met zijn kinderen; een oudere vrouw (die wat onnozel is, dat zegt Bibi tenminste, omdat die vrouw altijd raar met haar armen zwaait, alsof ze een heksendans doet); een oma met haar kleindochter; en twee mannen met verrekijkers, die proberen vooral vogels te spotten die hier niet wonen (maar die wel aangetrokken worden door hun verwanten hier). Melle kan zich niet voorstellen dat de briefjes van een van hen komt. Maar van wie dan wel? Wie is de bemoeial? Boris, Trudy, zijn vader of moeder? Het lijkt hem allemaal uitgesloten. Niemand die zo schildert en niemand die het over de billen van een zwijn zou hebben.

Je hebt wijsneuzen, lapzwansen en uitslovers.

Allemaal bemoeials. Een wijsneus heeft één ding geleerd
en denkt alles te weten. Hij ploft uit elkaar van arrogantie.

Een lapzwans is als een luis die zich tussen de billen van
een zwijn nestelt en dat zijn paleis noemt,
totdat de slager komt...

Schapeen zijn niet dol op mieren, maar mieren wel op schapeen,
omdat ze zo ellendig ruiken. Een uitslover heeft een ellendige
manier van doen en juist daarom houdt de hele bende van hem.

Zij volgen hem vurig en laten hem nooit met rust,
daarom moet hij wel blijven rennen. Dat heb je met uitslovers.

De ware mens is geen luis of schaap of mier.

De ware mens wil niet ploffen of rennen of zich veilig wanen
tussen de billen van een zwijn.

De ware mens is als een vis. Vissen kunnen elkaar vergeten
in het water, mensen kunnen elkaar vergeten in tao.

Groeten van een bemoeial

Er staat een woord in het lapzwansverhaal dat Melle niet kent: tao. Misschien kan dat hem verder brengen in de ontrafeling van het briefjesmysterie. Kiki vliegt al naar Trudy die met haar favoriete eten aankomt. Melle verlaat de Rimboe en brengt Wladimir terug naar zijn hok.

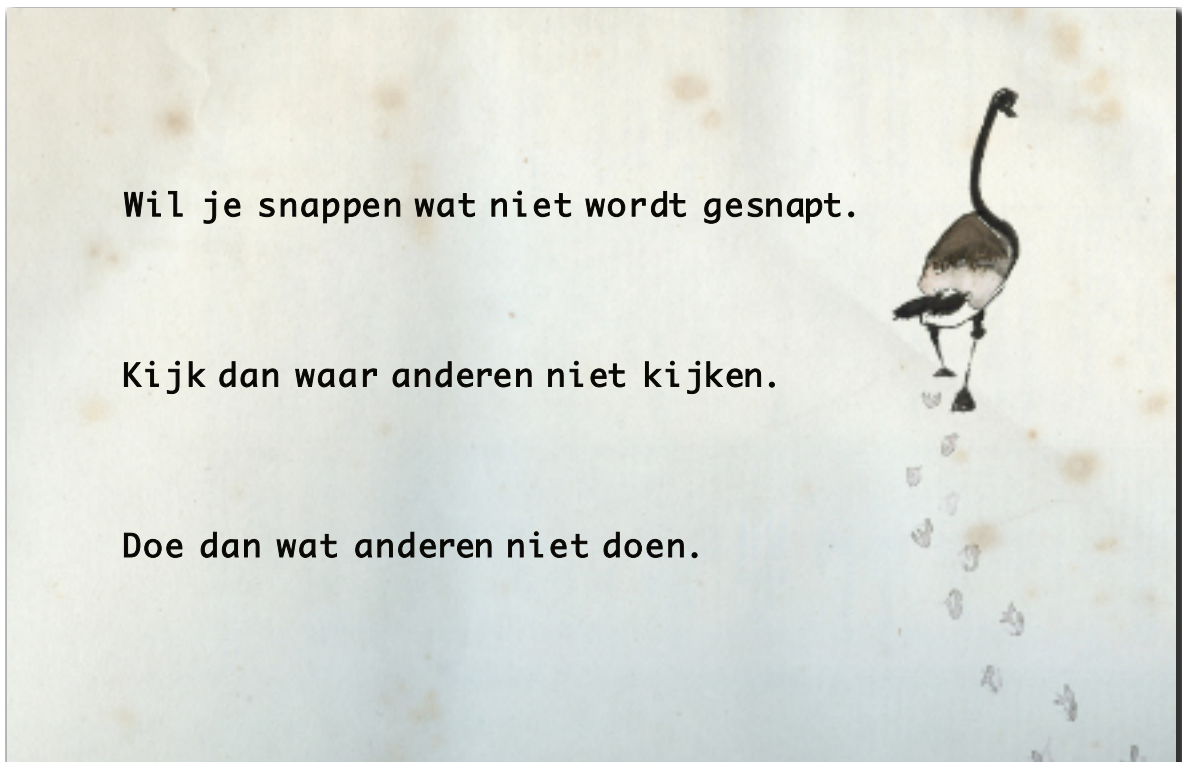
Hij gaat naar zijn kamer, pakt zijn laptop en tikt 'tao' in. Na wat gesurft te hebben komt Melle erachter dat het waarschijnlijk om het taoïsme gaat. Dat klopt ook met het eerste briefje. Taoïsme is een heel oude filosofie uit China. Wel van honderden jaren voor het jaar nul. Er zijn drie belangrijke boeken, de *Tao Te King*, *Zhuangzi* en *Liezi*. Maar die titels kun je ook heel anders schrijven, om het makkelijker te maken. Net zo goed als het onduidelijk is wie de boeken geschreven heeft. Er staat iets over een man die Lao Tse of Lao Zi wordt genoemd. Dat betekent het Oude Kind, of zoiets, met een plaatje erbij van een oude man op een waterbuffel. Maar dat kan ook zomaar een verzinsel zijn. En er zijn meer schrijvers, sowieso, waarschijnlijk een boel meer. Melle vindt het allemaal maar vaag. Waarom schrijft iemand hem briefjes? Waarom tao noemen, als hij dat toch niet begrijpt? Het ergert hem. Dan staat hij op, doet de tuindeuren van zijn kamer open en roept naar buiten: 'Wat is tao dan?!'

Misschien heeft de brievenschrijver hem gehoord, denkt Melle. Daarna sluit hij de tuindeuren weer en klapt hij zijn laptop dicht. Hij heeft trek.

Melle had eerst de zolderkamer van Villa Kaketoe als zijn kamer. Maar nu zit hij helemaal beneden, waar ook het kantoor is. Van de buitenkant lijkt het huis best groot, maar vanbinnen valt dat reuze mee. Dat komt omdat de begane grond dus voornamelijk uit het kantoor bestaat. Met de werkkamer van zijn moeder, een vergaderruimte en opslag. Ook zijn er twee slaapkamers met een eigen badkamer. Vroeger waren die allebei voor stagiaires of vrijwilligers of voor Boris of Trudy als ze dat wilden. Maar nu is een van die kamers dus voor Melle. Hij vindt het bij zijn leeftijd passen, wat meer privacy. Roef en Bibi gingen er makkelijk in mee, want ze zijn geen strenge ouders, daar hebben ze helemaal geen tijd voor.

Op de eerste verdieping is de slaapkamer van zijn ouders, hun badkamer, de woonkamer en de keuken. En dan heb je dus nog een zolder, waar nu soms stagiaires slapen.

Melle loopt naar boven om te kijken of er in de keuken iets lekkers te vinden is, maar hij vindt niets naar zijn smaak. Daarom besluit hij om naar de Wonderkamer te gaan. Melle pakt zijn geschiedenisboek uit zijn kamer en wil naar buiten stappen. Op dat moment ontdekt hij een derde briefje, tegen zijn raam aan geplakt.

De Wonderkamer is een combinatie van een restaurant, museum en een winkel. Als bezoekers binnenkomen, dan griezelen ze soms. De kleuren zijn er bruin, olijfgroen en ossenbloedrood. Alle wanden zijn met planken betimmerd. Op die planken staan oude boeken, maar vooral schedels, opgezette beesten en enge slangen en foetussen van dieren in weckflessen. Dat is waarom mensen soms rillen.

In het midden van de Wonderkamer staan lage tafels met lekkere stoelen en banken eromheen. De combinatie van versleten fluweel op de banken, de rafels aan de stoelen en de verschoten Perzische tapijten op de

grond maakt het gezellig. Dat vindt Melle tenminste. Op elke tafel ligt een menukaart. De omslag heeft Melle gemaakt, maar Ali is de kok. Hij maakt pannenkoeken in drie smaken: naturel (met stroop of suiker dus); appel en rozijnen; en een spinaziepannenkoek met mango en amandelsnipppers. Of een bagel met avocado of met jam of met hagelslag. En verder smoothies (rood, oranje, geel of groen) en elke dag een andere soep met stengels. Die stengels maakt Ali ook zelf. Melle pikt er regelmatig een paar. Voor kinderen snijdt Ali bij elke lunch een kleine krokodilkomkommer en een radijsvogel.

'Mag ik een bagel met hagelslag?'

Ali fronst zijn wenkbrauwen, terwijl hij op zijn horloge kijkt. Het is vijf uur, nog geen etenstijd.

'Weet jij iets over het taoïsme?' vraagt Melle snel.

'Ha.'

Ali is altijd opgetogen als iemand een weetje aan hem vraagt. En dan vergeet hij soms waar hij mee bezig is, dan werken zijn handen op de automatische piloot, dat weet Melle. Ali heeft veel gereisd en begrijpt wat van de wereld. Hij heeft een boel grappige verhalen die hij aan iedereen vertelt die het maar wil horen, of niet wil horen, dat maakt Ali eigenlijk niet zoveel uit.

'Toen ik eens in China was...'

Er volgt een heel reisverslag, maar af en toe zegt Ali inderdaad iets over het taoïsme. Dingen die Melle best aanspreken, zoals een hekel aan regels hebben. Ondertussen maakt Ali, zonder erbij na te denken, een bagel met hagelslag voor Melle klaar.

'Misschien kan ik er mijn werkstuk over schrijven,' zegt Melle, wanneer hij ertussen kan komen en zijn bagel al op is.

'Dat is inderdaad een mooi onderwerp.'

'Maar ik wil helemaal geen werkstuk schrijven.'

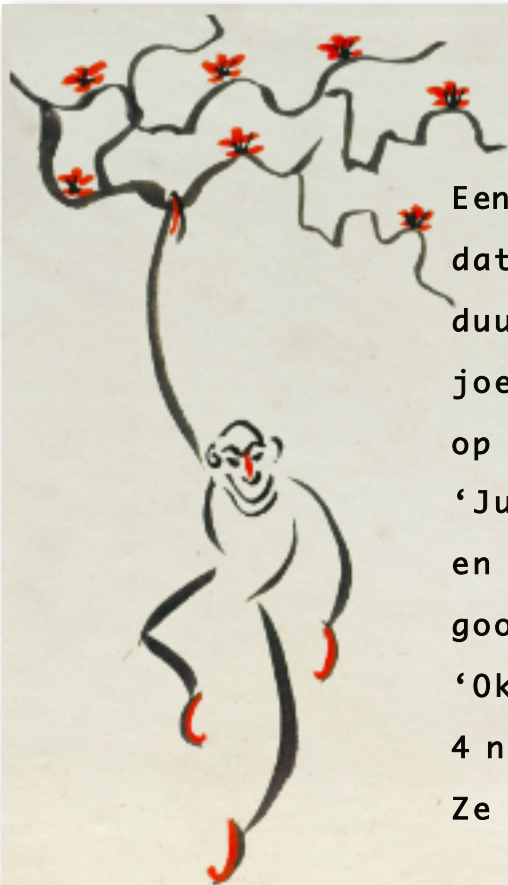
Er komt een bezoeker binnen en Ali snelt erop af.

Kwikstaart

Menu

Melle heeft zijn geschiedenisboek meegenomen en slaat die met tegenzin open. Tot zijn verrassing zit er weer een briefje tussen. Iemand wil echt niet dat hij gaat leren voor zijn proefwerk.

Een man had een boel apen. Hij was zo dol op ze dat hij de mooiste hokken voor ze bouwde en de duurste bomen voor ze plantte. Heel zijn fortuin joeg hij erdoor, waardoor de man moest bezuinigen op het voer. Hij vertelde zijn apen: 'Jullie krijgen vanaf nu in de ochtend 3 noten en 's avonds 4.' De apen werden woedend en gooiden met stenen. De man zei vlug: 'Oké, oké, dan geef ik jullie in de ochtend wel 4 noten en 's avonds 3.' Dat vonden de apen top. Ze sprongen blij van boom tot boom.

'We zochten je al.'

Dat zegt Bibi, Melles moeder. Ze zoent hem op zijn hoofd en gaat bij hem zitten. Zijn vader ook.

'Ik wilde koken,' zegt Roef, 'maar het was zo druk op de praktijk.' Melle snapt niet waarom zijn ouders altijd verbaasd staan over hun tekort aan tijd. Ze eten zo vaak bij Ali. En Melle zit er niet mee, want Ali kan beter koken dan zijn vader en moeder. Daarbij vindt hij het gezellig in de Wonderkamer.

Melle schuift het briefje snel in zijn geschiedenisboek. Hij weet niet waarom, maar hij wil zijn ouders niet vertellen van de briefjes. Hij heeft er gewoon geen zin in. Wel vertelt hij over het verhaaltje met de apen.

‘Wat denken jullie nou, waar dat om gaat?’ vraagt hij.

‘Dat je blij of boos kunt worden, afhankelijk van hoe je tegen de dingen aankijkt. Dat denk ik,’ zegt Bibi.

‘Of dat het allemaal één pot nat is,’ zegt Roef. Hij is duidelijk moe.

‘Of dat zogenaamde wijsheid alleen maar tot omkoperij leidt. Dat je beter niets kunt leren, niet naar school moet gaan, anders word je toch maar een leugenaar.’ Dat zegt Melle.

‘Ah, je geschiedenisproefwerk.’ Zo reageert Bibi.

‘Ik heb het over filosofie,’ bromt Melle.

Maar Melle krijgt zijn ouders niet aan het filosoferen. Ze zijn moe en zeggen dat school nu eenmaal verplicht is en dat Melle er later blij mee zal zijn als hij weet wat hij worden wil, bioloog wellicht, of kunstenaar, ook voor een kunstacademie moet je leren. Blablabla. Melle vindt het een hoop lapzwanseriej.

Melle zegt dat hij nog moet leren voor zijn proefwerk en gaat naar zijn kamer. Maar hij gaat niet leren, tuurlijk niet. Wel schildert hij een vreemd wezen met dikke billen, al dan niet bewoonbaar. Wellicht voor de fancy fair. Hij kijkt tevreden naar het resultaat.

Wanneer Melle het licht uitdoet en in zijn bed ligt hoopt hij op meer briefjes. Even later droomt hij ervan zijn bemoeial te ontmaskeren.

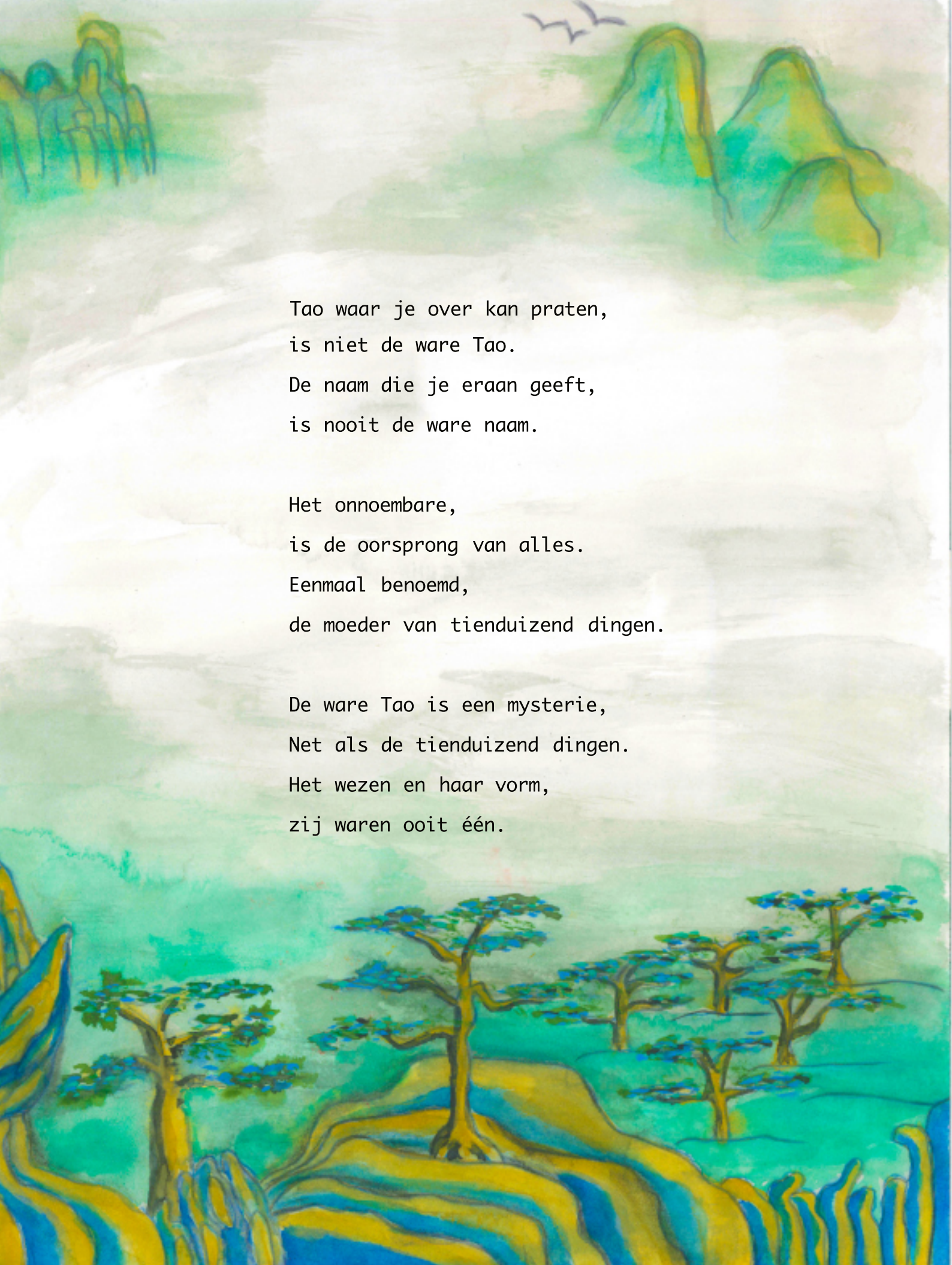

2. Rikketik, Rettekete

Sjakie, een knobbelzwaan, tikt met zijn oranje snavel op Melle's tuindeuren. In een onafwendbaar ritme, rikketik, rakketak. Melle wordt er wakker van. Een uur vroeger dan zijn wekker. Hij opent zijn gordijnen.

'Dag, Sjakie, ben je daar weer?'

Sjakie werd zeven jaar geleden door de dierenbescherming naar Kwikstaart gebracht, samen met Luna, een vrouwtjeszwaan. Ze kwamen van een handelaar die zijn zwanen mishandelde. Sjakie is geleewiekt, dat betekent dat hij nooit meer kan vliegen. Zijn linkervleugel is namelijk voor de helft geamputeerd. Luna's vleugels zijn alleen gekortwiekt. Bij kortwieken knippen ze de grootste veren kort, zodat ze een poos niet kunnen vliegen, maar na verloop van tijd groeien alle veren weer aan. Sjakie en Luna waren een liefdeskoppel. Na twee jaar op Kwikstaart kregen ze een nest met zeven jongen. Zeven pluizenbollen. Toen de jonkies groter werden leerde Luna ze vliegen, haar veren waren weer op volle lengte. Het was een machtig geluid wanneer ze over het vogelpark vlogen. En het was geweldig om te zien hoe ze om en om in de vijver neerzoeffden, met hun poten naar voren om af te remmen in het water. Na een tijdje vlogen de jongen definitief uit, een voor een, vanaf het najaar tot het volgende voorjaar. Iedereen was blij dat Luna bij haar Sjakie bleef en niet ook uitvloog. Maar het jaar daarop, met een nest van vijf, vloog Luna toch met haar laatste jong mee. Sindsdien is Sjakie alleen. Al twee jaar lang hoopt Melle samen met iedereen op Kwikstaart dat Luna terugkomt, want Sjakie voelt zich niet prettig als vrijgezel. Vandaar dat hij steeds op Melle's raam tikt. Maar de hoop op Luna's terugkeer is inmiddels tot een minimum gedaald. Daarom brengen Melle en zijn vader Sjakie vandaag, na schooltijd, naar een ganzenopvang.

A watercolor illustration of a landscape. In the background, there are green and yellow mountains under a pale sky with a few birds. A white river flows through the middle ground. In the foreground, there are rolling hills in shades of yellow and green, with several trees that have yellow trunks and blue-green foliage. The overall style is soft and painterly.

Tao waar je over kan praten,
is niet de ware Tao.

De naam die je eraan geeft,
is nooit de ware naam.

Het onnoembare,
is de oorsprong van alles.
Eenmaal benoemd,
de moeder van tienduizend dingen.

De ware Tao is een mysterie,
Net als de tienduizend dingen.
Het wezen en haar vorm,
zij waren ooit één.

Op die ganzenopvang verblijven ook enkele zwanen. Het is de bedoeling dat Sjakie over een paar weken weer thuiskomt, samen met een nieuwe liefde.

Melle gaat tegen zijn tuindeur aan zitten. Eigenlijk tegen Sjakie aan. Sjakie wil niet geaaid worden, dat vindt hij eng. Maar met een raam ertussen voelt hij zich wel veilig. Omdat Melle nu zo knus dichtbij is wordt Sjakie rustiger. Hij is gestopt met tikken en gaat liggen, precies waar Melle aan de andere kant zit. Melle ziet hoe Sjakie langzaam zijn ogen sluit en gaat slapen. Melle had ook graag nog een uurtje geslapen. Maar goed, misschien is dit wel handig, denkt hij. Dan kan hij nog even zijn geschiedenisboek inkijken.

Wanneer Melle zich uitrekt om zijn boek te pakken, ziet hij een grote brief, onder de tuindeur door geschoven. Melle kijkt ernaar alsof het te eng is om aan te raken, maar dan pakt hij de brief toch op. Kennelijk heeft iemand hem gister horen roepen: 'Wat is tao dan?!' En dan moet dit het antwoord daarop voorstellen. Maar moet een antwoord er niet voor zorgen dat je iets beter begrijpt? In dat geval is het geen antwoord, want Melle snapt er nu nog minder van. Behalve dan dat het echte antwoord nooit komt, want over tao valt kennelijk niet te praten. Het heet niet eens tao. Maar het is wel het begin van alles. Lekker duidelijk. En wat zijn die tienduizend dingen? Dit vraagt Melle zich allemaal af, maar vooral: wie heeft dit onder zijn deur geschoven? Er mag dan geen antwoord zijn, iemand heeft wel zijn vraag gehoord.

Voordat Melle naar boven gaat om te ontbijten, schuift hij een tekening van hemzelf een stukje onder zijn tuindeuren. Het is een gehoord schepsel met tandjes en een grote voet. Melle schuift het niet te ver, zodat Sjakie er niet mee aan de haal gaat. Maar ver genoeg voor de brieven-schrijver om ook eens iets te ontvangen.

Tijdens het ontbijt is Melle in gedachten. Hij hoort niet dat zijn moeder hem vragen stelt over het proefwerk van vandaag. Hij hoort niet dat zijn vader grapjes maakt over Sjakies blind date.

'Kan Ali een beetje tekenen?'

Bibi en Roef kijken Melle verbaasd aan.

'Geen idee,' zegt Bibi.

'Waarom wil je dat weten?' vraagt Roef.

'Laat maar,' antwoordt Melle.

Hij kan zich toch niet voorstellen dat de brieven van Ali komen, nu hij daar nog even over nadenkt. Ali mag dan iets over het taoïsme weten, hij is geen brieven-schrijver, daarvoor praat hij te graag.

Op school, tijdens het verprutsen van zijn proefwerk, denkt Melle opeens aan het malle vrouwtje, die abonementhouder met haar heksendans. Zij tekent en schildert altijd. Dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft. Buiten bij de vijver, in de hangmatten, op het terras van de Wonderkamer, in de Vlindertuin, overal schildert ze. Zou zij...?

Er is een studiemiddag voor alle juffen en meesters op school, dus Melle heeft die middag vrij. Hij snelt naar huis, mompelt iets vaags als zijn moeder naar het proefwerk vraagt en loopt dan vlug een rondje met Charlie. Dit keer geen knuffeldutje in het Bamboebos. Melle zoekt overal, maar buiten is geen mal vrouwtje te vinden. Dan pakt hij Wladimir uit zijn hok en loopt met een bonzend hart naar Orangerie de Vlindertuin.

Daar zit ze. Op een bankje, met een schetsblok in haar hand. Melle heeft nog nooit met haar gepraat. Hij ziet parkbezoekers doorgaans als indringers. Hij weet dat het fout is. Maar hij heeft er een hekel aan als mensen hem vragen stellen over Charlie of over Wladimir of over Kiki. Is een gans eigenlijk niet heel agressief? Is hij nu niet te veel aan mensen gehecht? Is het niet zielig, zo'n konijn aan een tuigje? Is een kaketoetje altijd wit? Mag ze ook eens op mijn schouder zitten? Melle heeft er een pesthekel aan. Zeker omdat hij dan vriendelijk en educatief moet antwoorden. Dat verwachten zijn ouders in ieder geval.

Melle stapt de orangerie binnen. Langzaam loopt hij naar het bankje en dan gaat hij zo nonchalant mogelijk naast het malle vrouwtje zitten. Ze kijkt even op naar Melle en glimlacht. Ze is klein, heeft grijs haar en een vriendelijk gezicht. Melle glimlacht terug. Dan kijkt zij naar twee bruine vuurvinders.

'Ik zie dat u van schilderen houdt.'

'Zeg maar "je", hoor, ik ben geen honderdtachtig.'

Melle vindt het moeilijk om over de briefjes te beginnen. Als ze het niet is, staat hij behoorlijk voor gek. En als zij het wel is, ja, wat dan?

'Houdt u, hou je, er misschien ook van om briefjes te schrijven?'

'Nee hoor, geenszins.'

Ze is het dus niet. Melle wil opstaan en weggaan, maar hij gaat niet. Misschien is ze het toch wel. Melle vraagt: 'Weet u wat tao is?'

'Nee, zeg, geen idee.'

Melle staat op.

'Dag,' zegt hij.

'Dag, Melle.'

Hij kijkt haar aan. Ze noemt zijn naam zo vertrouwelijk.

'Heeft u mij briefjes geschreven?'

'Yep.'

'Waarom zei u dan van niet?'

'Dat zei ik niet, ik zei dat ik er niet van hield. Ik hou van schilderen, niet van schrijven.'

'Waarom deed u het dan?'

'Ik dacht dat je het wel kon gebruiken.'

'Hoezo?'

'Je jammert de laatste tijd zo.'

Melle gaat weer zitten. Hij is volkomen verbluft. Ze praat tegen hem alsof ze hem al jaren kent, en waarschijnlijk is dat ook zo.

'Vroeger was je vrolijker,' zegt ze.

Melle kijkt haar aan en haalt dan langzaam zijn schouders op. Hij weet niet wat hij daarop moet zeggen.

‘Maar ik snap het wel, hoor,’ zegt ze opgewekt. ‘School is ook bespottelijk.’

‘Dus u vindt dat...’

‘Je.’

‘Het lukt me niet om “je” te zeggen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat u oud bent en grijs haar heeft.’

‘Ah, op die manier. Nou ja, maakt verder ook niet uit. Als je me maar wel Jet noemt en niet het malle vrouwtje, al mag dat ook wel, want het klopt op zich, ik ben een mal vrouwtje, maar het is niet mijn naam, als een naam er ook maar iets toe doet, wat het in wezen niet doet.’

‘Dus u heet Jet?’

‘Jet Retteketed of Jet Knetterpet, dat mag allebei.’

Het is inderdaad een mal vrouwtje, denkt Melle, maar hij zegt het niet.

‘En u woont hier in de buurt?’

‘Officieel bij mijn zus.’

‘Leuke zus?’

Melle vraagt maar wat, hij stelt het uit om over tao te beginnen. Misschien omdat hij bang is teleurgesteld te worden. Dat hele gedoe rondom tao, waar hij niets van begrijpt, geeft hem ergens hoop. Want het klinkt intrigerend en misschien zou het hem helpen wanneer hij er wel iets van begrijpen zou. Jet heeft namelijk gelijk, vroeger was hij vrolijker. Maar nu hij zo naar haar kijkt kan hij zich moeilijk voorstellen dat er van haar belangrijke inzichten komen.

‘Stomme zus, ze is professor, dus geen zinnig woord uit te krijgen,’ zegt Jet.

‘Met haar praat u niet over tao?’

‘Nee joh, zij heeft daar alle boeken over gelezen die er maar te vinden zijn, dus ze weet er geen klap van.’

‘Hè?’

Jet antwoordt niet. Wel schildert ze snel een kikker en schrijft er wat bij. Ze geeft het briefje aan Melle. Dit voelt als een bewijsstuk. De brieven kwamen dus echt van haar. Hij leest wat erop staat.

'Uw zus is de kikker?'

'En zo is het.'

'Maar u weet er toch ook alles van? Dat staat toch in die briefjes?'

'Ach ja. Ik lees weleens wat en probeer daarna alles weer te vergeten.

Maar soms zijn woorden onvergetelijk. Al blijven het maar woorden.'

'Als je over tao praat is het tao al niet meer,' zegt Melle.

'Precies. Tao is te groot voor woorden, maar zit tegelijkertijd in alles.'

Er loopt een mier op het bankje.

'In deze mier bijvoorbeeld,' zegt Jet.

'Echt?'

'Het zit zelfs in poep en pies.'

Er ontsnapt Melle een grinnik.

‘Tao zit in alle tienduizend dingen,’ zegt ze.

‘O ja, die tienduizend dingen, wat zijn dat?’

‘Alle dingen die er zijn, de mens is er een van.’

Melle en Jet kijken naar de mier. Melle heeft nog zoveel vragen, maar hij weet er nu geen een te bedenken.

‘Maar ik weet niets, hoor, luister maar niet naar Jet Retteketet,’ zegt Jet met een grote glimlach.

‘Tao is dus alles? Zoiets?’ probeert Melle toch.

‘Het is het begin waaruit alles stroomt. Het is de weg naar de uiteindelijke werkelijkheid. Maar tao heeft geen begin en ook geen einde.’

‘Ik snap het niet,’ zegt Melle.

‘Gelukkig maar, anders had je er niets van begrepen,’ antwoordt Jet.

Daar moet Melle om lachen. Dan kijkt hij op zijn horloge en schrikt. Hij moet met zijn vader en Sjakie naar de ganzenopvang. Snel zegt hij Jet gedag, tilt hij Wladimir op en rent de Vlindertuin uit.

Roef heeft Sjakie al gevangen met een groot schepnet.

‘Waar bleef je nou?’ roept hij.

Melle haalt zijn schouders op. Hij loopt naar zijn vader en pakt Sjakie onder het net vandaan. Met zijn armen om de vleugels heen. Sjakie is niet blij. Even daarna zit Melle met Sjakie op zijn schoot in de auto, naast Roef. Wanneer ze voor een stoplicht staan kijken de mensen in de auto naast hen erg verbaasd naar Sjakie. Melle glimlacht. Zijn zwaan.

Bij de ganzenopvang zijn er een boel ganzen en maar vijf zwanen. Hopelijk zit er wat voor Sjakie bij. Melle tilt hem naar de kleine vijver en laat hem los. Vliegensvlug waggelt Sjakie naar de andere zwanen.

‘Tot snel, Sjakie,’ roept Melle.

Op de terugweg zegt Roef: 'Wat ben je stil.'

Melle kan alleen maar aan Jet denken, maar dat wil hij niet zeggen.

'Ik hoop gewoon dat Sjakie snel verliefd wordt en weer terug bij ons is.'

'Dat komt vast wel goed.'

Melle knikt. Hij opent het dashboardkastje om een dropje te pakken; Roef heeft altijd drop in de auto, maar dan ziet hij daar een briefje van Jet. Hij pakt het eruit en leest het. Gekke tekst. Echo, schaduw, niets, iets.

'Ja, die vond ik vanochtend in de tuin. Weet jij er iets van?' vraagt Roef.

Melle schudt zijn hoofd. Natuurlijk was het voor hem bedoeld. Waarschijnlijk was het niet ver genoeg onder zijn tuindeuren geschoven en heeft Sjakie het weggetrokken. Of Charlie. Zou zijn eigen tekening ook ergens onder de bosjes liggen?

Als een vorm beweegt, dan brengt hij geen vorm voort,
maar een schaduw.

Als geluid trilt, dan brengt het geen geluid voort,
maar een echo.

Als het Niets zich roert, dan brengt zij niet niets voort,
maar Iets.

Bij terugkomst gaat Melle direct naar de orangerie. Hij hoopt dat Jet er nog zit. Ja hoor, ze zit braaf op haar plek en schildert. Melle gaat weer naast haar zitten.

'Ik schilder ook veel,' zegt hij.

'Dat weet ik toch.'

'Maar wel heel anders dan jij.'

'Ha, "jij".'

Het verbaast Melle ook. Het 'jij' kwam spontaan en viel hem nu niet moeilijk, als schilders onder elkaar.

'Is het een taoïstische manier, jouw stijl?' vraagt Melle.

'Een beetje wel,' zegt Jet.

Ze houdt haar kwast heel anders vast dan Melle gewoonlijk doet. De penseel staat rechtop, met de achterkant omhoog wijzend naar de lucht. Jets pols beweegt losjes. Het lijkt alsof ze met haar penseel door het papier snijdt. Als ze haar hand optilt staat er weer een slak. In een handomdraai.

'Het gaat vooral om vloeiende bewegingen en eenvoud,' zegt ze. 'Het gaat om die ene penseelstreek.'

'Schilder je altijd dieren, nooit mensen?'

'Tuurlijk niet, mensen zijn nauwelijks interessant.'

'Ik schilder ook dieren, meestal gekke. En ik hou van veel kleuren,' zegt Melle.

'Dan moet je dat lekker doen.'

'Maar erg taoïstisch is het zeker niet?'

'Aan de ene kant wel, aan de andere kant niet.'

'Hoezo?'

Jet legt haar kwast naast zich op het bankje. Ze zet haar ellebogen op haar tekenblok en laat haar kin op haar handen rusten. Ze denkt even na.

'Niet, omdat het traditionele Chinese schilderen juist weinig kleuren gebruikt en sowieso leegte het belangrijkste vindt. Wel, omdat jij doet wat jij het liefste doet, je volgt je eigen natuur en dat is juist weer reuze taoïstisch.'

Melle glimlacht. Jet pakt haar kwast weer op. Omdat de verf op haar tekenblok nog nat was toen ze haar ellebogen erop zette is er een vlek ontstaan. Melle had de tekening weggegooid, maar Jet maakt van de vlek gewoon nog een slak.

‘Zullen we samen slakken schilderen?’ vraagt ze.

Melle vindt Jets voorstel meteen een goed idee. Hij staat op om zijn spullen te halen.

Thuis zoekt Melle, op het kantoor van zijn moeder, waar altijd een stapel natuurbladen ligt, naar een plaatje van een slak. Die knipt hij uit. Hij vindt het makkelijk om een plaatje als voorbeeld te hebben, makkelijker dan een dier in het echt naschilderen.

Als hij terug bij Jet is heeft zij alweer verschillende slakken op papier gezet. Het gaat zo makkelijk bij haar. Hupsakee, weer een slak. Al zijn haar slakken minder realistisch dan op de tekening uit het natuurblad en minder gek dan Melle van plan is te maken.

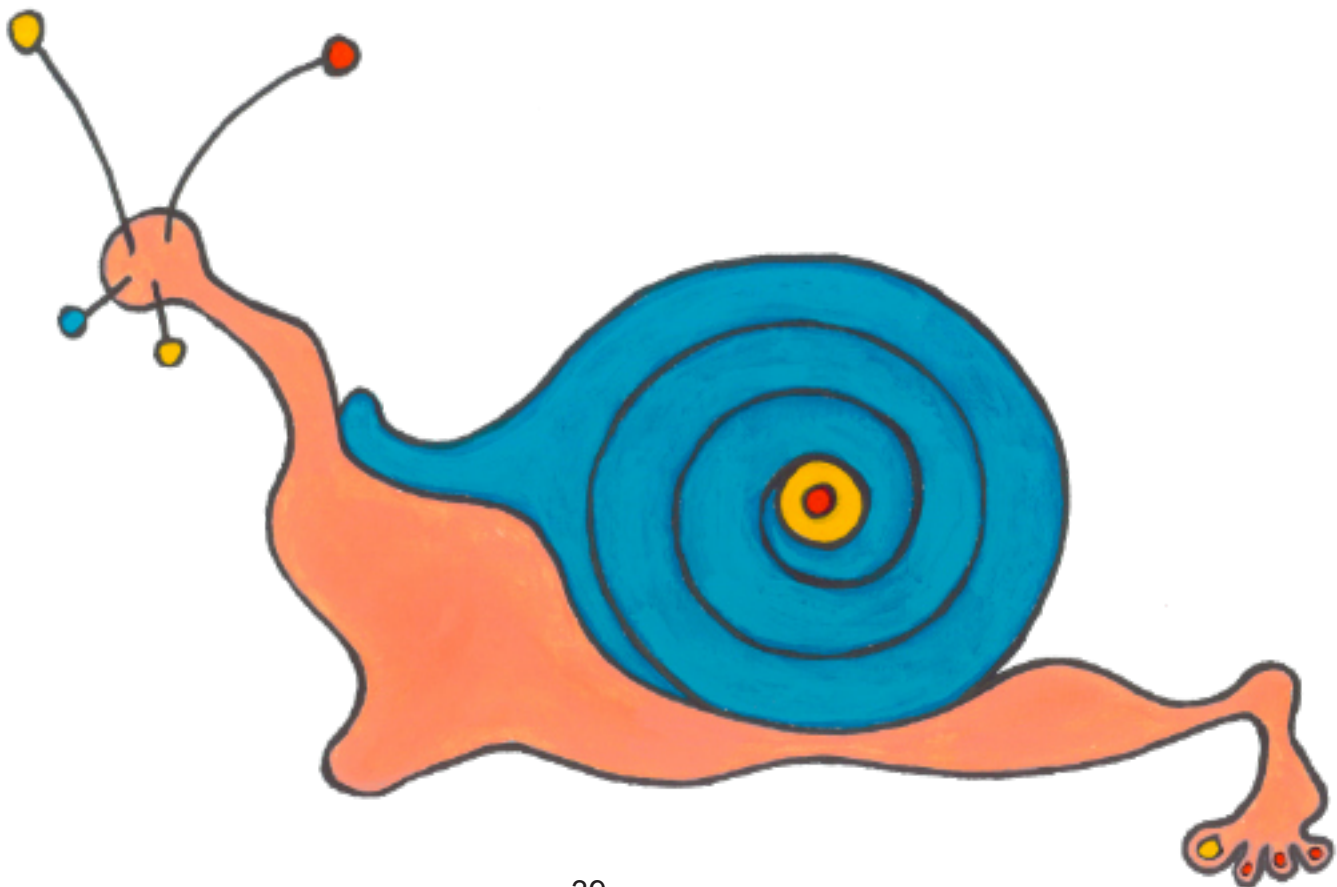
Zo zitten Jet en Melle een tijdje zwijgend naast elkaar te schilderen. Er heerst een gemoedelijke stilte. Wanneer Melle klaar is en ze de geschilderde slakken naast elkaar leggen, vraagt Jet:

'Weet jij wat een slak voortbrengt als-ie zich beweegt?'

Melle denkt aan het briefje dat zijn vader in de tuin vond en Melle in de auto, met die poëtische tekst die Melle maar half begreep. Een vorm brengt schaduw voort, een slak dus ook. Zou dat het antwoord zijn? Schaduw? Een slak is in ieder geval niet niets. Toch? Maakt een slak trouwens geluid? Melle vindt het een moeilijke vraag. Hij denkt dat hij toch maar voor schaduw gaat. Maar voordat Melle kan antwoorden verklapt Jet het al.

'Het is slijm. Gore, vieze slijm.'

Ze giechelt. Melle voelt zich in de maling genomen. Hij lacht een beetje mee, maar niet echt. Jet giechelt vrolijk door. Melle wil dat het stopt.

'Hoe zit het eigenlijk met die Lao Zi?'

'Geen idee,' antwoordt Jet.

'Hij zat toch op een buffel of zo?'

'Ach, er zijn zoveel verhalen over hem. Het ene nog gekker dan het andere.'

'Ik hou van verhalen.'

'Misschien vertel ik je er nog weleens een,' zegt ze.

'Over Lao Zi?'

'Als jij dat wil, prima. Maar ik maak graag mijn eigen brouwsel. Dan hussel ik van alles door elkaar. Het is maar dat je het weet.'

Jet heeft opeens haast. Ze springt op en probeert haar tekenblok en kwasten in haar overvolle rugzak te proppen, maar het lukt niet goed. De tas zit te vol. Waarom neemt ze ook zoveel mee, denkt Melle. Jet gooit een paar beurse appels weg. Dan ziet Melle zijn tekening in haar tas. Ze heeft 'm dus gevonden. Jet klikt haar rugtas dicht en gaat ervandoor. Zomaar. Ze zegt Melle niet eens gedag. Maar op zijn horloge ziet hij dat het sluitingstijd is voor het park, dus hij begrijpt haar haast.

's Avonds eet Melle samen met zijn ouders weer bij Ali in de Wonderkamer. Bibi vraagt waarom Melle zo stil is. 'Komt het door je geschiedenis proefwerk?' Melle hoort haar vragen niet. Roef antwoordt voor hem en zegt dat het om Sjakie gaat. Bibi knikt begrijpend.

Wanneer Melle 's avonds naar bed gaat en zijn gordijnen sluit, ziet hij een lange brief onder zijn deuren liggen. 'Vogel Peng en de Oude Meester', staat erboven.

Vogel Peng en de Oude Meester

Er was eens een oude vrouw. Op een dag raakte zij niet zwanger van een man, maar wel van een druppel zoete dauw. Zoete dauw ontstaat wanneer hemel en aarde even samenkomen. De oude vrouw, men noemde haar 'moeder Li', kreeg een dikke buik. Maar die dikke buik had ze alleen overdag, niet 's nachts. In de nacht verliet het kind de buik om over Tao te leren. Dat deed hij ruim tachtig jaar lang.

Het kind was op een wonderlijke manier verwekt en zou ook op een wonderlijke manier geboren worden. Daar waar hemel en aarde bij zijn verwekking samenkwamen, zouden zij nu – ruim tachtig jaar later – samen stil zijn. Zo werd het oude kind geboren op de dag dat er niemand anders geboren werd en er ook niemand anders stierf. Moeder Li ging zitten onder een pruimenboom en uit haar linkeroksel kwam Lao Zi ter wereld. Omdat hij al zo oud en zo wijs was, had hij lang wit haar en een lange witte baard. Hij kon meteen lopen en liep direct weg. Want wat zag hij daar?

Hij zag hoe Kun in Peng veranderde. Kun was een vis die in de duistere wateren van het noorden woonde. Hij was enorm groot, wel een miljoen meter lang. Lao Zi zag voor zijn ogen hoe die enorme vis veranderde in een net zo grote vogel. Vogel Peng.

'Mijn oude kind', riep moeder Li tegen haar zoon. 'Ga niet weg, ik wil weten hoe je eruitziet.'

Lao Zi draaide zich ogenblikkelijk om, zodat zijn witte haren en zijn baard wapperden in de wind. Moeder Li wist dat haar kind een oud kind was, maar toch schrok ze zo van zijn wapperende baard dat ze dood neerviel. Lao Zi had al veel geleerd en wist dat doodgaan niet erg was, dus was hij niet verdrietig.

Leven of dood, hij zag het verschil niet zo.

Er klonk muziek. Hemelse engelen haalden moeder Li op in een wagen van veelkleurige wolken. Daar ging ze.

Terwijl Lao Zi de wagen van veelkleurige wolken nakeek, zag hij ook hoe vogel Peng wegvloog. Peng sloeg met zijn krachtige vleugels op het water en steeg op als een wervelwind. Op naar het Hemelse Meer in het zuiden. Al snel kon Lao Zi de grote vogel niet meer goed zien. Het moest die overdrijvende wolk daar zijn, die op een wild paard leek. Even daarna werd Peng zo klein als een nietig stofje.

In de pruimenboom lachten een krekel en een duif om vogel Peng.

De krekel zei: 'Waarom zou je zo hoog en zo ver vliegen?'

De duif knikte en zei: 'Ik vlieg gewoon van boom tot boom, dat is toch meer dan genoeg?'

Er kwam een musje bij. Die zei: 'Waar moet die joekel heen? Ik fladder gewoon wat heen en weer tussen de lianen. Dat is toch ook goed vliegen?'

Lao Zi luisterde glimlachend naar de musje. Hij had veel geleerd over Tao niet opgewassen was tegen grote kennis. De krekel weet niets van de vier seizoenen, want zo lang leeft hij niet. Ergens leeft een goddelijke

krekel en de duif en het en wist dat kleine kennis

vijfhonderd jaar voor een herfst. En in de hoge oudheid leefde eens een boom waarvoor achtduizend jaar gold als een lente, en nog eens achtduizend jaar als een herfst. Hoe je de dingen ziet ligt er maar net aan waar je staat. Als het kleine naar het grote kijkt, dan kun je niet alles overzien. Als het grote naar het kleine kijkt, kun je niet alles waarnemen. Lao Zi lette niet op groot of klein, hij zag het verschil niet zo.

Lao Zi keek nog steeds naar de blauwe hemel. Is die wel echt blauw? Zou Peng hem blauw vinden? Daarop besloot Lao Zi de wijde wereld in te trekken. Zijn leven lang bleef hij zo spontaan en vrij als een kind. Mensen luisterden graag naar hem, terwijl hij vaker stil was. De mensen noemden hem Oude Meester, omdat hij zo wijs was. Of Oude Langoor, want oren groeien maar door als je ouder wordt, en Lao Zi was erg oud. Maar jong of oud, Lao Zi zag het verschil niet zo.

Op een dag klom Lao Zi op zijn waterbuffel en vertrok uit de wijde wereld. Hij wilde graag kluizenaar worden. Maar de grenswachter hield hem tegen. Eerst moest Lao Zi zijn kennis opschrijven, dan pas zou hij hem erdoor laten. De wijsheid van de Oude Meester mocht immers niet verloren gaan. Lao Zi zag het belang van woorden niet zo, maar wilde niet lastig zijn en ging mee in wat de grenswachter hem vroeg.

Daarna vertrok Lao Zi en niemand heeft hem ooit nog gezien.
Misschien leeft hij nog.

